

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

3 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА НА СВ. МИРОНОСИЦИ

Евангелско четиво

Дойде Йосиф Ариматейски, виден член от съвета, който и сам очакваше царството Божие, дръзна, та влезе при Пилата, и измоли тялото Исусово. Пилат се почуди, че Той вече е умрял; и, като повика стотника, попита го: дали отдавна е умрял?

И като узна от стотника, даде тялото Иосифу. А Йосиф, като купи плащаница, сие Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала; и привали камък върху вратата гробни. А Мария Магдалина и Мария Иосиева гледаха, де Го полагат. След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковова и Саломия купиша аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев слънце, и говореха помежду си: кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни?

И като погледнаха, виждат, че камъкът е отвален: а той беше много голям. Като влязоха в гроба, видяха един момък, облечен в бяла дреха, да седи отдясно; и много се уплашиха. А той им казва: не се плашете. Вне търсите Исуса Назареца, разпнатия; Той възкръсна, няма Го тук. Ето мястото, дето бе положен.

Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ви преваля в Галилея; там ще Го видите, както ви бе казал. И като излязоха скоро, побягнаха от гроба; тях ги обхвана трепет и ужас, и никому нищо не казаха, понеже се бояха.

(Марк 15:43-16:8)

Отческо наследство

УСЪРДИЕТО

Бих искал днес да поговорим за усърдието – една позабравена, а от мнозина дори и отричана добродетел. Отричана предимно в духовно-нравствения ни живот, тъй като има области, в които без усърдие и прилежание, без пълно и максимално старание не бихме могли да постигнем нищо. И хирургът, и шофьорът на автобус, и пилотът, и конструкторът, и инструменталистът виртуоз, ако не влагат в работата си всички свои духовни и физически сили и умения, ако не са докрай прилежни и старателни, не само ще се провалят, но могат да причинят и много беди и

нешастия. В същото време ние пристъпваме към светото тайнство Изповед без необходимата внимателна и прилежна подготовка, идваме на литургия с голямо закъснение, позволяваме си да разговаряме по време на богослужението и въобще да се държим неблагоприятно в храма.

Защо постъпваме така? Защо подценяваме усърдието в най-важната област, в сърцевината на нашето битие – духовния ни живот, живота на нашата безсмъртна душа? Навярно поради това, че тук пагубните последици не идват незабавно. Ако закъснеем дори и с минута, ние ще изпуснем влака или самолета, пътуването ще пропадне и парите за билета ще бъдат загубени. Ако имаме среща с високопоставено лице, обикновено отиваме по-рано – всяко закъснение от наша страна би се тълкувало като грубо неуважение и ефектът от срещата, ако изобщо ни приемат, би бил отрицателен. Идвайки на служба в храма, ние идваме на среща не с някой държавник, политик или министър, а с Царя на царете, с Господа Бога – нашия Творец и Спасител, Който именно в светата литургия се претворява за нас, за да можем ние, земните, грешните и недостойни Негови чеда, да се срещнем по достъпен за нас начин с Него, да Го докоснем и дори да се слеем с Него. Какво велико Божие снизхождение! Каква тайнствена и животворяща възможност ни е дал Бог! Защо си мислим, че към тази велика тайна можем да се отнесем небрежно? Нали точно сега трябва да бъдем най-прилежни и внимателни! Защото не става дума за материални пропуски и загуби, а за нещо несравнимо по-важно и съществено, всъщност за най-важното и същественото, за целта на земния ни живот – спасението на душите! Някои биха могли да запитат: “Не преувеличаваш ли малко, отче? Вярно е: не идваме редовно на църква и често закъсняваме; не внимаваме в службата, разсейваме се и дори говорим и се шегуваме в храма; отминаваме равнодушно сакатия просяк и стискаме здраво стотинките в джоба. Но нали това са все дребни и незначителни грехове? Те едва ли ще погубят душите ни.” На подобни въпроси народът е дал най-верния отговор: “И малките камъчета обръщат колата.” Едва ли сме се замисляли колко дълбока истина има в тази поговорка. Ето, пред нас са новите стенописи. Представете си, че очите на някой светец съвсем леко се разминават, че едното ухо е малко по-ниско и по-голямо от другото, че едната устна съвсем леко е извита нагоре, докато другата е насочена надолу, и пр. Какво ще се получи от тези наглед малки неточности? Нещо безобразно. Ние ще имаме вече не икона, а карикатура, не свещено изображение, а нескопосна рисунка. И то без да сме търсили такъв ефект, без умислено и грубо да сме изкривявали детайлите. Събрани, малките неточности и

небрежности са лишили нашия труд от смисъл и резултат. Нищо не се е получило и ние сме работили, но напразно. Защото сме работили небрежно, без нужното усърдие и прилежание. Наш Бог, наш пример и идеал е Господ Исус Христос. Се помислете, с думите и делата си всеки от нас извайва – или не – образа на Спасителя в душата си. Достатъчно усърдни и внимателни художници ли сме, или сме небрежни драскачи? Помислете си какви образи ще видим, ако разтворим душите си? Ще намерим ли, ще познаем ли там Христос или ще създам някакви жалки карикатури, от които с погнуса ще отвърнем очи?

Днес е неделя на жените-мироносици. На тези предани и всеотдайни жени, които следваха Господа Исуса и Му служеха с безпримерно усърдие. Нещо повече. Когато след залавянето на Христа учениците Му се разбягаха и изпокриха, жените бяха тези, които не се уплашиха да засвидетелстват своята преданост към Учителя. И в ранното утро на първия Великден те, без да се боят от стражата на гроба Господен, взеха благовония и с присъщи само за женската природа вяроност и усърдие тръгнаха да изпълнят своя дълг – да помажат тялото на своя мъртъв Господ. За тази своя смелост и преданост, за тази своя любов и усърдие те бяха удостоени първи да чуят възкресната вест: "Радвайте се!", и първи да я занесат на учениците, а чрез тях и на целия свят. Нека този велик пример на преданост и усърдие ни даде сили и ни помогне и ние да вървим колкото се може по-близо до Христа, да Му бъдем предани в думи и дела и старателно и прилежно да пазим заповедите Му. И да помним, че само усърдието, само максималната вяроност и старание ще придадат смисъл на труда ни и усилията ни ще родят добри и богати плодове.

Автор: Свещ. Ал. Лашков

СВ. ИГНАТИЙ БРЯНЧАНИНОВ

Св. Игнатий се родил в 1807 г. в Русия в дворянско семейство. Още от малък проявявал склонност към духовния живот, но по настояване на баща си завършил военното инженерното училище в Санкт Петербург. Четейки творенията на светите отци, юношата се уведил в относителността и безполезността за вечния живот на светските науки и решил да стане монах. След запознанството си с Оптинския старец Лъв (Наголкин), намерението му укрепнало.

Завършил училището в 1826 година с чин поручик, но още на следващата година постъпил в манастир. Близко четири години бил послушник, а през 1831 приел монашески постриг. Месец по-късно бил ръкоположен за йеромонах и поставен за игумен на манастир. По-късно дълги години (1834-1857 г.) св. Игнатий бил настоятел на Тронце-Сергиевата пустиня близо до Санкт Петербург в архимандритски сан, а през 1857 година бил хиротонисан за епископ с катедра в гр. Ставропол. По собствена молба, поради волест,

напуснал епископския пост и се оттеглил в манастир, където и починал в 1867 година.

Към лика на светците св. Игнатий е причислен от Руската Православна Църква през 1988 година. В същата година мощите му били пренесени в Ярославския Толгски манастир, където почиват и до днес.

Св. Игнатий Брянчанинов бил деен учител на монасите и с целия си живот бил пример на самоотверженост, на борба със страстите и скърбите. Оставил огромно богословско и аскетическо творчество. Съчиненията му, издадени още приживе, привличат с дълбокото познаване на Свещеното Писание и на творбите на Светите Отци на Църквата, осмислени творчески съобразно с духовните нужди на съвременността. Сред тях са сборниците "Аскетически опити", "Аскетическа проповед", "Принос към съвременното монашество", "Отчник" (сборник с мисли и примери от живота на древното монашество), "Понятие за ересите и разкола", "Християнският пастир и християнинът-художник", "Слово за човека", "Слово за смъртта" и други, отдавна признати за класически произведения на православното богословие.

www.pravoslavieto.com

БЪЛГАРСКИ СВЕТИНИ

СВ. РАВНОПОСТОЛЕН ЦАР БОРИС-МИХАИЛ, ПОКРЪСТИТЕЛ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

Свети цар Борис-Михаил – покръстител на българите бил родственик на св. мъченик княз Боян Български. За покръстването преговарял с папа Николай, но приел Христовата вяра от Изток – Цариград и патриарх Фотий Цариградски изпратил епископи и свещеници в България.

Борис се кръстил с цялото си семейство, като при кръщението приел името на Византийския император – Михаил. Кръстили се волярите и целият народ в 865 година.

След смъртта на светите Кирил и Методий учениците им намерили прием в България и подпомагали Борис в религиозно-просветната и книжовна дейност. Обикнал монашеския подвиг, цар Борис в 889 година поставил на престола по-големия си син Владимира и се отдалечил в манастир. Но недоволните боляри подтикнали Владимир към преврат, за да възвърне езическата религия. Узнал това, Борис се върнал в столицата Плиска и потушил метежа. Владимир бил свален и на негово място бил поставен по-малкият син Симеон.

Върнал се в манастира на пост и молитва и завършил живота си като монах в 906 година на 2 май. Като покръстител св. цар Борис е наречен "равноапостолен светец".

† Траянополски епископ Иларион, Пространен православен месецослов, изд. Тавор.

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

- Не са ли равни всички християнски вероизповедания?
Как да позная между тях истинската Христова църква?

- Как могат да бъдат равни всички християнски вероизповедания, ако те противоречат едно на друго и в догматите, и в разбирането на Свещеното Писание, с една дума – в най-съществените неща?

Истината е една и е непроменима; в нея не може да има две страни.

Разсъди, може ли да бъде все едно – да изповядваш заедно със Съборната Апостолска Църква, че Христос е Бог, или да вярваш заедно с арианите, че Той е само човек?

Все едно ли е – да изповядваш в Символа на вярата Дух Свети, Който изхожда от Отца, както са изповядвали Апостолите и цялата Вселенска църква, или, въпреки ясните Христови слова, да прибавяш заедно със Западната (римокатолическата – в. пр.) църква – „И от Сина“, което никога не се е намирало в древния Символ на вярата?

Все едно ли е – да признаваш с Вселенската църква седем Тайнства, или само две с лютераните, или съвсем да ги отхвърляш заедно с реформаторите?

Все едно ли е – да вярваш в най-святата Евхаристия на истинското Тяло и Кръв Христови, или да виждаш в нея само символ и възпоменание?

Все едно ли е – да имаш йерархия, продължаваща в непрекъсната последователност от Апостолите, или да я нямаш?

Все едно ли е – да имаш Литургия, утвърдена от Вселенските събори, или да я нямаш?

Все едно ли е – да признаваш единствено Христос за глава на Църквата и краегъглен камък, на Който Той е създал Църквата, както са обяснявали Христовите думи всички Вселенски отци (и между другите и западните учители Амвросий Медиолански и блажени Августин), или да казваш с римокатолическата Църква, че папата е глава на Църквата, че той стои по-високо от Вселенските Събори?

Кажи, може ли всичко това да бъде еднакво истинно?
„А как да узная – питаш ти – между всичките истинската Църква Христова?“

Правилото за това е много просто и ясно. Истинската Христова Църква е тази, която по непрекъснатото приемство на ръкоположението, произхожда от Апостолите, съдържа неизменно всичко, което са предали Апостолите и са утвърдили седемте Вселенски Събора. Само такава Църква е стълб и крепило на истината (1 Тим. 3:15). Тя има Господното обещание, че портите адови няма да ѝ надделят (Мат. 16:18).

Такава е била в продължение на осем века цялата Вселенска Църква. Това единство се е разкъсало заради властолюбието на Римските папи в IX век, когато те, получавайки от варварите светска власт, понскали да присвоят за себе си и духовно предимство

на равните на тях патриарси. Тогава в отпадналата Римска църква започнали изменения на древните Съборни устава, съставянето на нови догмати и се появили тези съблазни, които станали накрая причина за разкола на самата Западна църква.

Да разгледаме с тебе признаците, удостоверяващи несъмнено, че Източната църква, към която принадлежи и нашата Българска Църква е останала вярна на Православието.

1. В Източната църква се е запазило непрекъснатото приемство на ръкоположението, произхождащо от Христа и Апостолите.

2. Тя съдържа неизменно всичко, което са предали Апостолите и са утвърдили седемте Вселенски Събора. Тя не си е позволила и най-малкото изменение или нововъведение не само в догматите на вярата, но и в богослужението. Тя изповядва Никео-Цариградския символ на вярата, без прибавки или съкращения.

3. Тя обяснява Свещеното Писание както са го обяснявали Вселенските отци и са утвърдили Вселенските Събори.

4. Тя признава за свой единствен глава Господа Исуса Христа. Нейните пастири не се стремят към надмощие; в гражданско отношение те са покорни на управляващата власт, както е заповядал Христос и Апостолите; но, заедно с това, те вдигателно стоят на стража за Православието.

5. Източната църква приема и преподава седем Тайнства според Вселенския устав. Тя има Литургия, утвърдена от Вселенските Събори; в пресветата Евхаристия тя преподава на своите верни чедо истинските Тяло и Кръв Христови.

6. Тя е съхранила древния йерархически ред – нейните епископи се избират изсред монашествашите според Съборните правила, а свещениците ѝ са едноръчни според определеното на апостол Павел.

7. Източната църква почита и се моли на Пресветата Дева Богородица, като Майка на своя Господ и застъпница за християнския род. Църквата почита и се моли на светите Ангели и на всички светии, като на наши ходатан пред Господа. Тя почита светите икони и мощите на светите Божии угодници; тя пази всички пости, според установлението на апостолите и Вселенските Събори; тя поменава починалите при Безкръвната жертва (св. Литургия – в. пр.), знаейки, че с това принася голяма полза на душите им.

Ето краткото изложение на главните признаци, удостоверяващи, че Източната църква е Едината Святая Съборна и Апостолска Църква.

Наистина, ти и сам можеш да видиш, че портите адови няма да ѝ надделят! Виж как стои тя непреклонна и непоклата сред развалините на царства и гнета на варвари, без да се нуждае за утвърждаването си от светската власт, понеже вярва на словото на своя Господ, Който е казал: Моето Царство не е от този свят (Йоан. 18:36).

Нека да помним, че ние с нищо не сме заслужили щастието да се родим в лоното на Православната църква, и че на когото много е дадено, от него много и ще се иска!

ЧУДЕСАТА НА ГОСПОД ИИСУС ХРИСТОС

ЧУДОТО В КАНА ГАЛИЛЕЙСКА (Иоан 2:1-12)

Чудесата са необикновени явления на Божието всемогъщество. С тях се цели укрепването на вярата в истинския Бог и оказване милосърдие към хората. Само Бог може да прави истински чудеса, но Той дава сила и на Своите верни раби – светците, да извършват същите чудесни дела, каквито върши Сам Той.

Най-великите и спасителни чудеса в човешката история е извършил Господ Исус Христос. В светото Евангелие са описани само една малка част от чудесата, които Той извършил през време на земния Си живот.

Първото чудо, което Спасителят извършил, след като излязъл сред народа, е чудото в Кана Галилейска.

Малкото градче Кана било разположено в областта Галилея, недалеч от родното място на Пресвета Богородица – Назарет. Тук Божията Майка имала роднини, които я поканили на сватбата на свой близък. Естествено, бил поканен и нейният Син и Господ – Исус Христос. Спасителят се отзовал на поканата и заедно със Своите ученици седнал на празничната трапеза. Неочаквано, в разгара на сватбеното тържество виното се свършило. А где се е чуло и видяло сватба без да има с какво да се почерпят гостите! Домашните на младоженците тревожно се засуетили около трапезата и се чудели какво да правят. Само Божията Майка останала спокойна и твърдо уверена в благополучния край. Тя погледнала умоляващо Сина си и тихо промълвила:

- Вино нямат!

Но Спасителят отговорил:

- Още не е дошъл часът Ми, да върша чудеса!

Пресвета Богородица обаче познавала прекрасно великото човеколюбие и милосърдие на Сина си. Тя не се съмнявала, че Той ще помогне на изпадналите в беда техни роднини и уверено им казала:

- Каквото ви каже, това и сторете!

В дома имало шест големи каменни делви, в които държали вода за измиване. Сега те били празни. Исус Христос наредил да ги напълнят с вода. И, о, чудо! Щом ги напълнили догоре, водата се превърнала във вино! Тогава Спасителят казал на смаяните служители:

- Налейте сега и занесете на стария сват!

Старият сват отпил от новото вино и бил учуден от приятния му вкус. Без да знае отде е това вино, той извикал младоженеца и дружески го смъмрил:

- Всеки човек слага най-напред доброто вино и когато се понапият – по-лошото, а ти си запазил доброто вино досега!

Свещеното Предание разказва, че младоженецът бил толкова силно поразен от това чудо и от обаятелната Личност на Спасителя, че станал Негов ученик. Това бил Христовият Апостол св. Симон Зилот.

Така Господ Исус Христос сложил начало на чудесата Си и явил Своята слава. Вярата на учениците Му в

Него укрепнала и те станали Негови неразделни последователи.

Светото Евангелие ни разказва и за едно друго чудо, което Господ извършил в Кана Галилейска (Иоан 4:43-54).

Един царедворец от Капернаум имал тежко болен син. Като чул, че Исус Христос се намира в Кана, той дошъл при Него и Го помолил да излекува болния. Спасителят казал:

- Иди си, синът ти оздравя!

Бащата повярвал на утешителните думи и си тръгнал. Още по пътя за дома го срещнали неговии слуги, които съобщили радостната вест, че синът му е оздравял. И това станало в същия час, когато Господ рекъл на бащата, че неговият син е оздравял!

Наистина, дивно Божие чудо, което Спасителят извършил отдалече, без дори да види болния!

С посещенията Си на сватбата в Кана Галилейска Господ Исус Христос осветил и благословил брачния съюз между мъжа и жената.

Той показал също, че няма нищо против естествените човешки радости и споделя всяко наше щастие. Завележително е и това, че Своето първо чудо Исус Христос извършил по молбата на Своята Майка – Пресвета Богородица. Оттук ние виждаме, че Нейните молитви имат огромна сила и затова Я поставяме на второ място по почит след Бога.

Автор: Иван Николов

Източник: "Православно вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

26 април † 3 Неделя след Пасха – на св. Мироносици. Св. свщмчк Василия, еп. Амасийски. Гл. 2, үтр. ев. 4, ап. Деян. 6:1-7 (с. 16), лит. ев. Мк 15:43-16:8 (Тип. с. 462)

27 април Св. свщмчк Симеон, брат Господен по плът

28 април Св. апли Иасон и Госипатър

29 април Св. 9 мчци в Кизик. Преп. Мемнон Чудотворец

30 април * Св. ап. Яков Зеведеев. Преп. Климент песнописец. Св. Донат (Тип. с. 278, т. 2 и с. 271, т. 5), Св. Игнатий Брянчанинов

1 май Св. прор. Йеремя. Прпмчк Акакий Сърски. Св. благов. Тамара, царица Грузинска

2 май * Св. цар Борис-Михаил. Св. Атанасий Велики (Тип. с. 283, т. 4 и с. 285, т. 2)

Евнорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Филипян Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Може да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg